

In to pomaga, solze se mi vlijó, dobrodejne solze! Utolažijo mi morda srce, ki hrepení po njem in ga ljubi bolj nego kdaj!

In sedaj, Vida, usmili se me! Tukaj ne morem več ostati, več ne na tej zemlji!

Dočim bivam tu, umrl je moj dobri oče, ki je bil takó hud, da sem šla toli daleč.

Mati je sama, k nji moram, in naseliva se zopet kje v neznatni vasi. Prosim te, pozvedi za prazno službo in poroči mi!

Upajoč, da se skoro snideva, poljublja te

tvoja Danica. —

Razžalostil me je ta list, in sklenila sem storiti za Danico, kar bi bilo možno.

Povabila sem jo, naj pride takoj k meni, toda odbila je to povabilo in šla k materi.

Ni ji bilo treba čakati dolgo, in bila je nameščena nekje v Furlaniji. Živela je tam z materjo prav tiho; spomini, nekdanji srečni spomini, vstajali so ji čestokrat v mislih. Tolažila se je ž njimi in ni se jih branila. »Mož, katerega sem tolikanj ljubila, vreden je večnega spomina,« dejala je večkrat.

Bila je tam dve leti; koncem dveh let ji je umrla mati, in ona si je zopet zaželela na slovensko zemljo.

Tu-le v Brdih je že malone leto dnij, tukaj poučuje in — čudi se! — šiva, pleče, kuha, čita malo, sanjari ne več.

Baš sinoči mi je dejala: »Glej, Vida, vzpenjala sem se čez mejo! Pa sedaj? Kar sem nekoč zaničevala, to je sedaj moja zabava, sedaj — ko so mi strte peruti!«

Odprto nebó.

Ko náte je strměč okó
V trenutjih kratkih zrlo,
Biló mi je, kot da nebó
Očem se je odprlo.

Ko te odvél je pot naprej,
Nebó se je zaprlo
In za ljubezen kot doslej
Srcé mi je umrlo.

Breda.

